

L'home neobarroc

El retorn de la pana, els colors variats, verds, marrons, rojos vells i pastels, i els volums ajustats, notes predominants de la passarel.la Gaudí.

Matèries, textures i colors. La moda convida els cavallers a expressar-se a través d'aquests tan refinats com subtils conceptes. La moda de l'hivern que ve. La paleta de colors esdevé tan rica i variada –amb predomini dels tons verds, marrons, rojos vells i pastels– que amenaça d'arraconar els foscos, seriosos i avorrits colors tradicionalment masculins. La qual cosa proporcionarà una gran felicitat a les nostres retines. Pegarà fort la pana, grosses, fines o micropanes (aquestes darreres, especialment en les camises). Es consoliden els teixits naturals, ecològics: llana, alpaca, caixmir, cotó i pell. Escassegen els velluts i les viscoses. Les línies de les peces cerquen destacar l'arquitectura del cos, adherir-s'hi, dibuixar-lo, per la qual cosa s'estreteixen volums i es redueixen les llargàries, que, en els abrics, se situen per damunt del genoll o no passen d'ací. Les jaquetes, amb caputxes o sense, amb grans quadros o sense, s'inclinen, en canvi, per la línia trapezi i pels quadros. Abundaran les parques, preferiblement en pell. Les jaquetes, ajustades. Màngues, plecs i peces en altres colors, dotaran de gran contundència la peça. Els pantalons, per la seua part, també s'estretaran, es portaran sense pinces, estrets i fins i tot adherits, dibuixant la línia de les cames (presumiblement forts i perfectament contornejades després de les dures sessions d'esports a què han estat sotmeses en els últims temps en nom de la moda i la salut). Les llargàries seran



Antonio Miro.

més curtes, tant en els pantalons, que quedaran a l'altura dels turmells, com de les gardines i abrics –per damunt o just sobre el genoll–. D'aquesta manera, l'home s'acosta a la dona, no per la via de l'androgínia, sinó per la de l'assumpció de la seua anatomia.

La moda que ve té més vocació d'estil que de moda, és a dir, no aposta, com li toca, per la velocitat. Potser és la reacció lògica a tanta sobre-dosi moderna. Potser sap que l'ànima masculina –segons asseguruen les xifres econòmiques– encara necessita, en matèria de roba, la coartada de la *durabilitat* per a poder-se entregar al relaxant plaer de gastar.

Així es pronunciava l'oracle Gaudí home, hivern 90-91, els dies 29, 30 i 31 de gener a Barcelona. En aquesta ocasió l'important certamen català ha reunit 104 firmes de moda masculina, nacionals i estrangeres. Al costat, però a part, el saló BCN aconseguia reunir un nombre significatiu d'empreses estrangeres.

Però converteix aquests certàmens en un esdeveniment mundà i joiós com pocs i no de compra i venda, que és allò que en realitat són, *business*, el ritu sagrat de les desfilades.

David Valls emocionà, no perquè la seua posada en escena remetera a la Catalunya profunda, sinó perquè la senzillesa i la naturalitat sempre commouen. En les peces de punt abundaven els tons neutres, els brodats i les mànigues cosides a mà. Els jerseis sense elàstic foren una novetat, com els de botonadura

davantera, com les samarretes dels nostres avis i els colls de punt, solts, del mateix to que les peces per a portar-los com a mocadors. Els teixits, per descomptat, naturals. En tota la seua col·lecció dominaren els volums folgats, gens ajustats. Deixà clar que, com per a tothom, la seua pàtria és la infantesa. És a dir, els setanta.

Toni Miró, que anuncià en conferència de premsa el matrimoni comercial amb el grup Zegna, sorprengué a tots per la resolta aposta pel color. Tot i que aquesta tendència ja va poder apreciar-se en anteriors col·leccions, en cap com en la de l'hivern que ve el color té un paper tan rotundament protagonista. Demostrà amb escreix que continua sent un mestre, inclús en el relliscós terreny del color i que de la seua paleta pot sortir una simfonia. L'acomodada i fidel clientela present en la desfilada, no va poder sinó quedar bocabadada amb la seua proposta de pantalons de punt en colors vius, completament cenyits, marcant cuixa i altres coses. ¿S'atrevirà el seny català a lluir, finalment, provocador? Caldrà veure-ho per a creure-ho.

Caputxes, els colls i els pantalons ficats dins d'uns botins, subratllen la inspiració esportiva d'aquesta tendència amb alguns tocs militar. El color també va tenir un lloc destacat.

Dins la tendència general a fer estrets els volums, Roser Marcé donava a les seues jaquetes, molt ajustades o recetes, amb formes botonades altes i simples i muscles suavitzats, un aire *retro*, molt del gust anglès de començaments de segle...i del d'ara, a la vista de l'èxit dels seus vestits en aquesta illa.

El negre sembla destinat a fer acte de presència en la passarel·la solament per als vestits de festa. Amb aquest

caràcter l'usaren Toni Miró i Roser Marcé. Aquesta darrera tancà la seua col·lecció amb una heterodoxa i alhora resoltament atractiva proposta: àmplies caçadores negres en pell sobre elegants fracs del mateix color. Només Armand Basi va retre tribut a la bellesa absoluta d'aquest color, que també ocupava un lloc destacat en la col·lecció de Pepe Reblet. La veritat és que les propostes de tots dos dissenyadors van dirigides a l'home decididament urbà, homes que, més que elegants, volen sentir-se bells, virils (si és que aquesta parauleta pot aplicar-se a alguna cosa més que a un *look*). De la col·lecció d'Armand Basi destacaren les ajustades armilles en ant i pell termogravada, tancats per cremalleres metàl·liques i els repunts en espalles de jaquetes i pantalons, armant-los. Pel que fa als jersers, continuen sent ajustats, (ideals per a culturistes, esportistes i tota mena de *cachas*, però criminals per a molletes i corbes mal anomenades de la felicitat).

Pepe Reblet va ser sastre abans de ser dissenyador. La qual cosa, a més de ser tot un compliment, se li nota. El patronatge és impecable, i per això els seus vestits van estupefactament. Un toc rocker fi i una mica aflamencat va recórrer tota la seua col·lecció. Els cinturons, anells i els típics llaços vaquers de cuir, foren obra del dissenyador valencià Antonio Rodríguez, molt inspirat en aquesta ona canalla.

Custo Line s'inclinava per la psiquedèlia i els anys seixanta. Mentre que els gallecs, això, molt gallecs. Gene Carballeiro, per la seua part, recorria als fils d'aram per a donar a les peces formes inusuals.

I fins ací, la passarel·la. Caldrà esperar uns mesos per veure el batec del carrer.

Toni Picazo

